

Вуйчо му го гледаше смаянъ. Той познаваше бащата на това момче. Той бѣше твърдъ като камъкъ. Решеше ли нѣщо, връщане назадъ нѣмаше... Ето и момчето е като него. Но какво ще прави въ голѣмия чуждъ градъ? Ще се изгуби!.. Не, нѣма той да насърдчава глупоститѣ му!.. Нѣма да му даде нито петаче.

Така до обѣдъ — Дѣлчо се молѣше, вуйчо му се сърдѣше и не даваше.

На обѣда вуйчото не покани Дѣлчо да седне и хапне. Наближаваше пладне. По едно време Дѣлчо скочи и извика:

Сбсгомъ, вуйчо!.. Азъ отивамъ. Жалъ ми е за хубавия жребецъ, но на всичко съмъ готовъ. Ще го продамъ, но назадъ нѣма да се върна!...

Вуйчо му подскочи като ужиленъ и завика:

— Не, ти нѣма да направишъ това!

— Ще го направя, — извика Дѣлчо решително, па дигна гордо глава и тръгна къмъ вратата.

Вуйчото гледаше като гръмнатъ... После извика:

— Чак... чакай! — Па бръкна въ джеба си, извади една жълтица, хвърли я въ краката на момчето и рече:

— На, върви да си счупишъ главата!

Дѣлчо грабна златната пара. Тогава двадесетъ лева бѣха много пари.

После яхна коня и се понесе като вихъръ по шосето къмъ голѣмия градъ...

Дѣлчо се записа за ученикъ. Той имаше отлично свидетелство и се записа веднага, безъ никакви приемни изпити. Научи кога трѣбваше да се яви за учение, пообиколи града и се върна въ селото.

Стигна следъ пладне право на хармана. Цѣлата задруга бѣше тамъ. Бѣше и майка му. Готвѣха се да прибиратъ отвѣтото жито. Два голѣми купа пшеница грѣха като злато на слънцето.

Дѣлчо скочи отъ коня и рече:

— Помага Богъ!

— Далъ ти Богъ добро! — отговори само Ангелчо. Другитѣ мълчаха. Майка му дори мълчеше, навела глава, и ронѣше сълзи тихо...

Чичо му Вельо тръгна къмъ Дѣлчо съ лопатата въ ржце. Дигна лопатата и завика: